

Szív Ernő

Meghívás
a Rienzi Mariska
Szabadidő
Klubba

Rienzi Mariska

Mekkorát kacagott az útitársam, amikor megragadtam a kalauz úr kezét. A váradi sebesvonaton zötykölődtünk, a kalauz meg, ez a nagydarab, marha ember fölkiáltott rémületében, jaj, jaj, nagyság.

– Mit akar éntőlem, nagyság?!

A diószemű már a könnyeit törölgette. Jól tudtam, kicsoda ő, eddig csak lapozgatta az újságokat. Ropogtak a hírek, mint a gyerekfogsorok. Mint ha nem vett volna tudomást rólam. Pedig erősen éreztem, ő is tudja, miféle virágcsokor vagyok. Tudtam, hogy tudja, és abszint, sok kis halvány, könnyű buborékkal. Diószemű! Meleg lett a hasamban, ahogy elnéztem idáig az arcát. Okosak voltunk együtt, mint a nap. Démoniak, azt hiszem. Végzetesek! Méregetett titokban a vecsési házikók óta, de akkor már biztatóan nevetett, amikor a kalauz sértetten dörmögött a bajusza alá, hogy csak ne szorongassam az ő kezét, ne viccelődjek vele, neki családja van, meg a szíve is.

– Hány az a család, mester úr?

– Menetjegyet kértem, kisasszony.

– Hány szörnyű, zajongó kisgyerek falja az életét, kalauz bácsi? Nője kócos, mint egy parasztvihar?!

Jaj, ne vágjon már olyan képet, mintha húznák a bölcsességfogát!

Aztán nem is érdekelte már a menetjegyem. A nagy ember menekülőre fogta, valósággal elrohant. Ránk csapta az ajtót, csitt-csatt, a végén még fölborul a kupékocsi.

Az én szívem úgy is tud kuncogni, mint az éji bagoly. Huhog, kuncog, egyre megy. Különben kifejezetten csalogány vagyok, és ha úgy akarom, rózsaködben élek, amit feketére áztat a szenvedélyem. És már úgy is beszéltem hozzá, az én utastársamhoz, mintha a bölcsőjétől fogva ismertem volna, elcsacsogtam neki, hogy a vonatot mennyire imádom, a zakatolást, a dudálást, a mögöttünk elmaradó, lobogó füstöt. Az örült gőzsebességet, a fékevesztett száguldást, amikor úgy szállnak mögénk a tanyák, a fák, a boglyák, mintha láthatatlan, óriási kéz dobálná el őket, és nekem, ha Váradról Pestre vitetem magam, úgy is csattog a sín, mintha az elragadtatott rajongóm lenne. Na és ott!

– Pislantson csak ki, kisfiú – mutattam a tájra.
– Minden szénaboglya szerelmes belém, minden parasztkalyiba utánam álmodik, ez garantált. Gulyák. Csordák. A magányos, lomha bivalyok, nézze csak őket!

Szerelem!

Csak a dallamban szeretem a lassút, a szerelemben meg azt szeretem, ha kavarog. Ha a szerelem nem örvény, akkor mocsár. Olyan lápvilág, lidércekkel, ahol a sápadt a divat. Hogy érti-e ezt. Érti-e,

hogy hiába világít egy-két szálldosó bogár a nád-
szálak között, ha lent a sár mindent megesz?

Néz rám ez a diószemű kisfiú, ez a gonosz, rossz,
hepciás ártatlan, ez a váteszlump, ez a modern ma-
gyarboborék, és azt habogja, hogy Gangesz. Akkor
már a szerelem legyen Gangesz! És ő is kimutat az
ablakon, arra a sík vidékre, arra a végtelenre. Az
Alföld, homok, szik, televény. Magyarország! Egy-
szer a társulattal több üvegcsse román parfümöt fúj-
tunk egy egész gulyára. Mú, mú, mú, így köszönték
az illatos marhák, és a szarvukkal ők is jambusokat
szurkáltak az égbe. Egyszer ők sörrel itattak meg
birkákat, így ő.

Édesem, gondolom mégis, hát mit basznál te a
Gangesszel, és kuncog a szívem, és megfogom a
kezét. Nézi az ujjaimat, nem lepődik meg. Nem
csodálkozásos fajta. Olyan, mint aki előre tudja.
Hagyja az újságot, a hírt, a pletykát, a véleményt,
suttogom, szerintem perzsel a leheletem. És persze
hagyja. Okos férfi. Mert szép. Fogom a kezét. Szép,
fehér félholdas férfikörmök. Karcsú, büszke ujjak,
dolgos ujjak. Nem tudnak fogni, de mutatni na-
gyon. Ez megmutatja nemcsak azt, ami nincsen, de
ami nem is lesz. Közel hajol hirtelen, fátyolos, még-
is rekedt hangon sugdos. Milyen csorbák, vásottak
a fogai. Micsoda pozőr, miért nem lett színész, le-
hetett volna, én ezt kijelenthetem, mint egy legfel-
sőbb bírói döntést. Arra gondolok, talán azért nem,
mert úgy pozőr, hogy valóban belehal abba, amit
eljátszik. A színpad holnap is vár, meg holnapután,

mindig vár, soha nem lehet jóllakatni, a színpad ilyen, és ha te rálötyögteted az igazi, meleg véred, annak a feltján holnap más ugrál, más énekel, más fújja a nótát. Könnyen lecserélnek, kiskadét, nagyon könnyen.

– Ír-e maga verseket? – kérdezi.

– Hát persze hogy írok, kisfiú – mondom. – Megmutassam őket?

– Maga énekel, maga orfeumdíva. Láttam, és halottam magáról. Karcoltam valami kéretlent magáról. – Ezen valóban meglepődök.

– Tudom, jól tudom – mondom.

– Rosszakat karmoltam magáról – szól halkabban, mereng. Csattog a sín. Csattog az Alföld, mint akit vernek. – Azt írtam magáról – mondja –, hogy brettli –, és elhallgat, még mindig előredőlve fűkész. Erre most mi az istent mondok.

Legszebb, virágoskerti mosolyom veszem elő.

Brettli!

Hogy én ripacs?!

– Ezt is tudom, Bandika. Bírálataát, már megbocsásson, a rosszabbik körömollómmal kivágtam a lapjából, és egy magányos estémen, megjegyzem, ritka az ilyen, megtanultam. Elszavaljam magának?

– Megtanulta, hogy megszidtam? – ámul, és a száját is eltátja.

– Az is jó volt. Maga olyan szépen szid. Olyan szépen vádol. Átkai gyönyörűek. Akit egyszer bántott, annak az lesz a rossz, ha már nem bántja többé.

Legalábbis maga így gondolja – és mosolygok szelíden, gyilkosan.

– Hohó, hogy maga milyen sok – suttogja rémülten.

– Maga is milyen sok, Bandika. Gondolja meg, mi ketten többek leszünk-e, ha egyik leszünk. Mert van úgy, hogy két sok nagyon kicsi lesz egyben, egy zsugor, egy púp, egy pattanás lesz csupán a megrémült szerelem pofikáján. Azt tudja-e, hogy a szerelemben az egyik mindig kevesebb. Ez faktum. Mer maga, kisfiú, kevesebb lenni? Egy kevesebb Hamlet. Egy kevesebb Rómeó? Egy félbevágott Bánk bán?! Hm? Mer maga nekem egy epizód lenni? Tudna epizód lenni?

Istenem, hogy nevet erre a rossz kis fogaival. Buggyog, a térdét veri, egészen az eszét veszti. A szemei majd kiugranak, a dölyf szétfeszíti a mellkasát.

– Én fogom elmesélni magának az életet, Mariska, én! – ordítja, hogy gyöngyökként köpi a nyálát.
– Maga csak dalolgat róla, lázat okoz, de nem álmod.

Amikor megérkezünk, a karját nyújtja. A gyönyörű Várad a gyönyörű tavaszban, harsogva folyik a Körös. A Kanonok-soron ilyenkor fecskék költenek. Dehogyan érkezünk meg, gondolom, míg könnyű csuklóval hordárért intek. Hova érkeznének meg, ha el sem indultunk. Aztán csak elnézem, miért lassúbbak a váradi hordárok, mint a pestiek.

Az első éjszakánkon fölolvass nekem. A Fekete Sasból zörgünk haza. Vagy a füstös, kék fényű Brémtől. A kis fátyolos szobámba jövünk, fél üveg

rézpálinka és csorba utcafény világít velünk. Gatyában áll előttem a lámpafényben, imbolyog az árnyéka, az a sok bor, annyi mindent kitalált a fejében, hogy már nem bírta el a teste. Ezt ne mondjam el senkinek. Mit ne mondjak el, Bandikám, párbajhős börtöntöltelékem? Toppant a pipaszár lábaival. Napóleon Bandi. Csak néz lefelé, néz, ne mondjam el. De mit, mit! Hát a bütykeit. Úgy nevettem, hogy legurultam a padlóra, a bütykeit, haha, a bütykeit, haha. Neki meg olyan lett a nézése, mintha egy sántító országbáró bámult volna rám. Dölyfös! Az egész pöszméte Magyarország. Hogy ne tegyem közhírré a bütykeit, hát ez milyen szép. Az a néhez, konok feje billeg, mint a Kárpátokból lerohanó szélben az óriás jobbágybóbita! Úgy is néz, parázs.

Hát, édes Bandikám, én ezért a nézésért kiszopom magából a galambhajú édesanyját, az összes csenevész, sápadt kis nőjét, a félénk Iréneket, az egzaltált Gabikat, az összes leendő szolgálólányt, akiknek végigsántikál az álmán, kiszopom magából az összes sznób dámát, akik csak könyvvel mernek elaludni, mert annyira félnek saját maguktól, a semmiségüktől, ezért mindig másba kapaszkodnának, kiszopom magából a perdita szüzeket és a papkurvait, de töltsön is közben, mert ha nem tudná, a likőrtől szebben énekel az ember, a bortól és a pálinkától csak hangosabb lesz.

Csitt, csitt, csitt.

És nem kell fölállnia, csak üljön. Csak leszopom, mint egy kiscalambnyakat. De gondolkodjon el. Jaj,

Bandikám, gondolkodik-e a vátesz, vagy csak egy kicsi, részeg isten hepciáskodik benne. Nyugalom.

Hogy horkolt, ha beivott, bugyborékkolt a hagyományos álma.

És mikor nem ivott be?!

– Látod, kisfiú – mondom neki máskor, mikor, valamikor –, ez a test. Ez egy olyan test, az enyém. Próbálja meg a fűzött szájjal kioldani. És ha sikerül, dalolhat, szavalhat. Halmok, lágy részek, rétegek és lerakódások, olyan sokaság, amiben maga elvész, mint földben a rossz fillér. Párák és gőzök, és a hatalmas remegésem. Olyan köd, ami suddogni tud. Ha végigfekszel rajtam, az anyád leszel, halálig ringatlak. Ha föléd kerekedek, az úrnőd. Meglovagollak, hogy vinnyogsz közben, paraszt leszel, Dózsa György, te, Gyurika. Meglovagollak, hogy beleájulsz közben. Elviszlek Velencébe. Akarod? A véredet kiszívom, hogy fehérebb leszel a legüresebb papírlapnál!

– Megszököm magától – zihálta végül.

Esett, élüket mutató borotvapengék. Gonoszul fröcsögtek a tócsák. Vizesen lobogtak körülöttünk a fakoronák, tölgyek, platánok, a rózsák szirmát leverte a víz. Pálinkát ittunk. Kocc, kocc, egy pohár, száz pohár. A torkunkban halt meg a fényük, tüzek égtek a beleinkben.

– Bizony isten megszököm, elviszem a bütykeimet, a lázamat, az összes álmodat, elviszem. Magának semmi sem marad!

– Nem-e?

Dobálja magát, milyen árva tud lenni a test. Azon gondolkodom, hogy amilyen esetlen, olyan erős is. Talán mégis erősebb, mint én. Még akkor is erősebb, ha elájul.

– Nem marad semmije. Nem lesz mivel kérkednie, ha én nem vagyok – mondja.

– Pedig az voltam. Menyasszonya. Örök jegyese! Az is maradok – bólintok.

– Nem marad – kiabálta –, semmi sem marad! Csöndesen kérdezem, fogom a remegő kezét.

– Hát nem voltam-e mindene?

– Nem volt, nem, nem!

– Jól van, Bandika, szaladjon, ugráljon el kecske módjára.

És mielőtt még a nagyvilágba, a fénybe, az országos pompába csattog a fájó bütykeivel, elnézem, hogy kicsi, szomorú buggyanásokkal mint folyik bele a sohába, a sehovába az a haszontalan, láztól bugyogó férfimagja.

A könyv megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Alap

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomtatta és kötötte
a Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt., 2018-ban
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8901
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3665 5